

A BÁNYAI KÖZÖSSÉG

1983-ban egy házaspár elhatározta, hogy keresztény 'életközösséget' hoz létre. Elképzelésük szerint ez a közösség abban fog különbözni az addig már létező sok-sok bázisközösségtől, hogy egy helyen, lehetőleg 10 percnél nem messzebb laknak tagjaik egymástól, életük összefonódik, egy darabka valóban élő 'Isten-országát' alkotnak. Ez az elképzelés hamarosan másoknak is megtetszett és követőkre találtak. Helyszínül egy dél-somogyi kis falut választottak, aminek a neve: Bánya. Az első leköltözéskor egy házaspár és két, addig egyedül élő hölgy alkotta ezt a közösséget. A következő években több fiatal és nem fiatal házaspár költözött Bányára, s voltak olyanok is, akik elmentek. Jelenleg, 1991 derekán, a bányai közösséget 10 felnőtt (köztük 4 házaspár) és 9 gyermek alkotja.

Estéknként találkozunk rendszeresen (szerda és szombat kivételével). Ilyenkor tanulás, imádkozás, közös ügyek megbeszélése a program. Tanuláskor a Szentírást és egyéb hasznos olvasnivalókat vitatunk meg. Elég sokfélék vagyunk és ennek az előnyeit is, hátrányait is érezzük. Előnye természetesen az, hogy egy-egy tanulás alkalmával nagyon sok szempont, nézőpont előkerül, több oldalról körül tudjuk járni a témát. Hátrányként azt érezzük néha, hogy lassan, vontatottan haladunk és bizony sokan közülünk türelmetlenebbek, szeretnék minél előbb eredményesen lezárni az adott témát. Közös ügyek megbeszélésekor is hasonló problémák fordulnak elő. Itt azonban inkább jellemző az, hogy a közösséget érintő problémákat a sokféle megközelítés miatt csak nehezen, sok vita árán tudjuk rendezni. A megoldást azonban mindenki elfogadja és általában tartós is marad.

Az esti találkozókon kívül elég sok együtt töltött programunk van. Minden hónapban az egyik testvérünket megünnepeljük. Szervezünk közös munkanapokat, amikor az egész közösség valamelyikünkénél dolgozik, kerti, ház körüli vagy éppen házépítési munkát végez. Mivel viszonylag sokan vagyunk és nehéz olyan találkozót létrehozni, ahol mindenki kivétel nélkül jelen tud lenni, ezért havonta egyszer egy ilyet is megbeszélünk és ilyenkor nincs pardon: mindenkinek ott kell lenni. Ilyen teljes létszámú találkozókön beszéljük meg az olyan kérdéseket, amelyek a közösség egészét érintik és lényeges mindenkinek a véleménye.

A fent említett szervezett együttlétek mellett a spontán találkozások, beszélgetések, együtt töltött idők, szórakozások jelentik az egymás közötti személyes kapcsolatokat. Ez az a terület, ahol nagyon sok minden eldől. A személyes kapcsolatok, barátságok az egész közösség létét meghatározhatják. Nagyot lendíthetnek a közösségen, de állóvízzé is tehetik a közösségi életet. Mindannyian tudjuk, hogy ezen a téren mindig van tennivaló. Sohasem lehet igazán nyugodt a lelkiismeret. A másik ember felé forduló érdeklődő szeretet a kulcsa a közösségnek. Kezdetben persze minden más, de csakhamar rájövök arra, hogy mennyire lusta, hanyag és önző vagyok. Megismerem a másikat is és lelohad a lelkesedésem. Ettől kezdve tudatosra kell tennem, hogy a személyes kapcsolatok jelentik az Istennel való kapcsolatomat is! Amikor felnőtt módon ezt megértem és keresem a másik emberrel a személyes kontaktust, akkor kezd el élni bennem Isten szeretete. Ez jelenti számomra a közösségbe való Isten szerinti bekapcsolódást is. Megfigyelhető, hogy amikor valaki nem tud bekapcsolódni a közösség életébe, akkor szinte biztos, hogy személyes problémái is vannak valakikkel.

Ha új tagok érkeznek a közösségbe, akkor általában a nehézséget a már meglévő keretek közé való beilleszkedés jelenti. A következmény pedig általában a keretek lazulása mellett az új tagok bizonyos szabadság-feladása. A közösségben eddig adódott konfliktusok szinte minden esetben erre a problémára vezethetők vissza. Sokkal fokozottabb ez családok esetében, ahol nem csak szabadság-feladással kell számolnia az új tagoknak, hanem bizonyos mértékben a család önállóságának, belső élete függetlenségének korlátozódásával is. A család a közösség elé kerül, mindennapjaiba a közösség beelát, és - ha nem is mindig kimondott - véleményt alkot. A család számára ez sokszor nagyon nehezen viselhető el. A következmény ismét csak a keretek lazulása. Ez az egész folyamat egyébként nem feltétlenül rossz. Jézus teljes mértékben meghagyta az egyén szabadságát, s ugyanakkor a véleményét bizony nem rejtette véka alá, hanem nagyon is direkt módon kinyilvánította. Valószínűleg tehát a közösség összetartó ereje nem az egységben (persze nem is a lazaságban), hanem inkább a

szabadságban, a szabadság meghagyásában van. Nagyon fontos itt hangsúlyozni az egyéni elkötelezettséget, ami nélkül a közösség már rég szétesett volna. Végző soron ez az elkötelezettség a biztosítéka annak, hogy a közösség túléli problémáit. Ha valaki(k)ben ez az elkötelezettség csorbát szenved, a közösség felhívja rá a figyelmet, de nem szankcionál. Nagyon kényes, de úgy tűnik, fenntartható ez az egyensúly a szabadság meghagyása és a közösség iránti elkötelezettség között. Mindezekből következik, hogy nincs a bányai közösségnek szigorúan vett szervezeti szabályzata. Nemrégiben egyértelmű elutasításra talált egy ilyen próbálkozás. Az összetartó kötelék nem a szervezetség ereje, hanem az a tudat, hogy Bányán Isten akaratából életközösséget alkotunk, egymást szeretve. A tapasztalatom szerint ezt a tudatot eddig még nem gyengítették a felmerülő problémák és a közösség lazulása.

Következik a fentiekből az is, hogy a bányai közösség élete 'kifelé' nem valami aktív. Missziós tevékenységünk egyelőre csak a szűk környezet felé irányul. Sokan szemünkre vetik, hogy túlságosan befelé fordulók vagyunk, megalégszünk önmagunk örömeivel, gondoljaival. Elvonultunk a világból, hogy kényelmes egymást melengetésben éljük le életünket. Ezeknek a véleményeknek az igazság magva azon alapszik, hogy a szabadságban és a közösség iránti elkötelezettségben rejlő összetartó erő nem ad kifelé aktivitást. Nincs a bányai közösségnek megfogalmazott célja sem. Hiszünk abban, hogy ha Isten elérkezettnek látja az időt, ad a közösségünk számára testre szabott feladatot. Most önmagunk építése az elsődleges feladat. És nehogy valaki azt képzelje, hogy ez olyan könnyű. Egyébként visszatekintve, az isteni gondviselés számtalan megnyilvánulását tapasztalhattuk a közösség életében. Megvan tehát minden okunk arra, hogy továbbra is rábízunk magunkat. Hozzá tartozik azonban az igazsághoz, hogy a közösségnek számtalan kifelé irányuló programja is van. Minden ötvasárnapos hónap utolsó péntek estjén éjszakai imát tartunk, amire mindenkit szeretettel várunk, és amire elég sokan el is szoktak jönni, persze inkább csak a környékről. Nyaranta rendszeresen tartunk gyermektáborokat (cigánygyermek részére is), lelkigyakorlatokat kívülállók számára. Minden évben nálunk nyaral egy mozgássérült házaspár Gödöllőről. Részt vettünk Kecskeméten a Jean Vanier-féle lelkigyakorlaton, és általában mindig képviseltetjük magunkat az ifjúsági találkozók, Bokor-rendezvényeken. Ellene szól a világtól való elzárkózottságunk látszatának az a tény is, hogy mióta a Bányai Közösség létezik, azóta sokkal többen érdeklődnek irántunk, sokkal többen látogatnak meg minket, mint azelőtt. Ha valamilyen rendezvényen, pl. Bokor-ünnepen bemutatkozom valakinek, az illetőnek felcsillan a szeme: "Csak nem a bányai közösségből jöttél?" És ettől kezdve, mintha más nem is számítana, özönlenek felém a kérdések. Karácsonyoként egy közeli szociális otthonba megyünk valamilyen kis műsoros estét adni. Évenként a farsangi időben a bányai volt iskolaépületben táncházat tartunk, amire a falubeliek is nagyon szívesen jönnek. Rászorulók számára ruhacsomagokat szoktunk összeállítani és elküldeni. Remélem, ez a kis felsorolás eloszlatja a kételkedőkben a Bányai Közösségről kialakult negatív véleményt, miszerint Bányán mi nem csinálunk semmit.

Távolabbi céljaink közt szerepel a lehetőleg teljes függetlenedés, önellátás a megélhetésben, valamilyen formájú vagyonszövetség, sőt közösségi iskola a gyerekek számára. Újabb jelei a befelé fordulásunknak? Inkább nagyon is érthetőek ezek a célok, ha a mai Magyarország bizonytalan helyzetét tekintjük. Jelenleg minden nyilvánosan meghirdetett program az anyagi jólétet, a nyugati típusú fogyasztói társadalmat célozza meg. Hogy valójában merre tart az ország, azt senki sem tudja, de akár a meghirdetett célok felé, akár nem, az önálló kisközösségek mindenképpen életképesek maradhatnak. Gondoljunk akár a növekvő munkanélküliségre, a gazdasági káoszra vagy az oktatás terén érezhető bizonytalanságokra. Nem beszélve arról, hogy az önellátás a közösséget belsőleg is erősíti.

Természetesen a bányai közösségnek is, mint minden kezdeményezésnek, akadtak elvben támogatói, akik egyetértenek ugyan az életközösség eszményével, de más módon tartják azt megvalósíthatónak, és akadtak ellenzői is, akik részben a fent említett, részben más okok miatt helytelenítik. Különböző elvek azóta is jönnek-mennek, vélemények ütköznek, a bányai közösség azonban mindezekből függetlenül is él, fejlődik, létszámban gyarapodik. Sajnos megalapozatlan és ezért felelőtlen vélemények is terjednek túlmagasztalva a közösséget, vagy éppen feketére festve. A szélsőséges álláspontok képviselői persze, mint ez lenni szokott, még soha nem jártak Bányán, hogy

esetleg saját tapasztalatokat szerezve észrevegyék, hogy ez a közösség is 'csak' emberekből áll, nem szentekből, de nem is ördögökből. Emberekből, nagyon is emberekből, akik néha nehezen viselik el egymás közelségét, de akiket bizony hiányérzet kínoz, mikor egy-egy testvérük hosszabb ideig távol van tőlük.

A Bányai Község egy életforma, egy próbálkozás, ami sok szempontból próbára teszi a közösség tagjait. Ez az életforma tükröt tart elénk, felfedi gyengeségeinket, de rámutat igazi értékeinkre is. Aki nem tudja elviselni, hogy gyengeségei mások előtt megmutatkoznak és nyilvánvalóvá válnak, az ne is próbálkozzon életközösségben élni, előbb-utóbb úgyis elhagyja azt. Arra csak Isten ereje képes, hogy a hibáink ellenére összetartsa minket. Isten ereje pedig a gyakorlatban mindig észrevehető. Itt kell szólnom azokról, akik a közösséget valamilyen okból elhagyták. (Eddig két család és egy egyedülálló.) Most csak azt tartom fontosnak kiemelni, hogy egyikőjük sem azért ment el, mert a bányai közösséget életképtelennek tartotta volna. Vagy érettebb és kialakultabb életközösségre bukkantak (egy család Németországba költözött), vagy más gyakorlati szempontok (munkahely, lakás stb.) miatt mentek el.

Idén létrehoztuk az Egészséges Ifjúságért Alapítványt, mert a helyi önkormányzat nem tud támogatni minket saját iskola létrehozásában, pénzhiányra hivatkozva. Az alapítvány számlájára befolyt összeget saját iskola felépítésére, beindítására, gyermekeink saját elképzeléseinknek megfelelő nevelésére fordítjuk. (A számlára bárki befizethet, akinek szimpatikusak a céljaink és szeretnének segíteni minket. Számlaszámunk: 79000 7688-3, OTP Somogy megyei Igazgatóság).

Hát ennyit röviden a Bányai Községről. Bárkit szívesen látunk, aki érdeklődik irántunk vagy az életforma iránt, amiben élünk. Akár több napra is tudunk fogadni látogatókat, csak annyi a kérésünk, hogy lehetőleg egy hónappal előbb jelezze nekünk, ha jönni akar.